

strooperij, dan wordt de vader of de meester ook veroordeeld.

Dit gebeurt in 't arrondissement Mechelen, en, als het noodig is, zullen wij namen en plaats noemen.

Derde hatelijke daad:

Een boer had zijn land aan den heer D. B. mondelings opgezegd, doch na eenige dagen had hij zich bedacht en hij ging weer bij den heer D. B. om te vragen of hij het land mocht houden.

Maar hoe stond hij als van den bliksem geslagen, toen hij in het voorbijgaan zag, dat bedoeld stuk land reeds met bosch beplant was.

De eigenaar had dus op eigen gedacht, zonder den boer er over te raadplegen of zonder prijs te maken, van het land eenvoudighbosch gemaakt.

Wat beelden die kasteelheeren zich in! Wellicht denken zij dat zij nog in de middeleeuwen leven, toen de boeren met lijf en al aan de kastelen waren geklonken!

Maar wij zullen een oog in het zeil houden en die dwingelanden naar verdienste brandmerken, want de plagerijen en de uitbuitingen welke die kerels zich veroorloven jegens de boeren, gaan alle palen te buiten.

De akkers worden door het wild totaal verwoest en als de boeren op het land werken, worden zij door de jachtwachters bespied juist gelijk dieven of baanstroopers.

De boeren worden door die aristokraten het laatste bloed uitgezogen. Zij moeten het wild op hunne akkers voeden en dan komen de groote mijnheeren nog eens de vruchten kapot loopen en de diertjes zelfs schieten en oppezelen, maar de arme boer mag daar niet tusschen komen, hij is maar goed om slaaf te zijn en om te betalen als het Kerstdag is.

BEMIN

uwen evennaasten als u zelven!

BUITENTAFEREEL

— Hewel, Jan! hoe stelt het U? De gezondheid... zijt U haast hersteld?

JAN. — Och! mijnheer... vergeef mij... maar zie...

Bevend slaat Jan de oogen op mijnheer, doet zijne vrouw teeken den besten stoel uit het huis aan te bieden, vriendelijk verzoekende een weinig te willen neerzitten; want immers die mijnheer is een schatrijk man, en Jan is een zijner werklieden, verongelukt in zijn dienst.

Om den lezer, vooraleer ons gesprek voort te zetten, een weinig in te lichten, wil ik de oorzaak van Jan zijn ongeluk verhalen.

Mijnheer D., van S., is een dier schatrijke lieden, wier miljoenen een gansche gemeente in bedwang houden; wiens naam een siddering verwekt bij dezès hooren (bij de buitenlieden) en wiens eigendommen onmetelijk zijn.

Hij wou een gebouw zetten en had dus metsers en helpers of knapen in dienst. 't Was een gebouw pas eenige stappen van zijn kasteel verwijderd, in zijnen uitgestreken hof gelegen.

Jan dus (ik neem een deknaam) was helper of knaap. Op zekeren

dag gaat Jan met den moortelbak op den schouder, klimt de ladder op, komt op 't einde (t was op een toren), doet een misstap en tuimelt naar beneden. Jan werd voor bijna dood opgenomen met verscheidene breuken.

't Is nu, veertien dagen na het ongeluk, dat wij den heer aantreffen in Jan's woning.

Wij zetten dus 't gesprek voort.

Mijnheer neemt den hem aangeboden stoel en vernedert zich eenigen tijd aan het ziekbed van den armen lijder door te brengen. Immers hij wil den naam hebben volksgezind te zijn, menschlievend te wezen.

't Is toch immers in zijnen eigendom dat het ongeluk voorviel. Hij werpt een blik in 't ronde, en zoo hij zich getroosten wil eens even naar de stoof te gaan, zal hij op de buis, in een soort van kleinen ketel, een waterachtig vocht zien, voortkomende van den reeds verscheidene malen opgelengden beenderenbouillon, die den armen Jan tot voedsel dient, want hij heeft kloek voedsel noodig.

Wij bleven dus aan Jan's aarzeling; liever zoude hij niet voortgesproken hebben, maar mijnheer had naar zijne gezondheid gevraagd en weigeren kon hij dus niet; misschien was het de redder, wellicht bracht hij hulp, niet alleenlijk voor hem, maar misschien ook wel voor zijne vier hongerige kindertjes en zijne reeds zoo flauwe en afgematte vrouw.

Jan kon dus niet werken, er werd niets verdiend en dit zou dus heel wel aannemelijk en verstaanbaar zijn, en mijnheer zou het ongetwijfeld in acht nemen.

Zijne vrouw, ziende dat Jan verlegen was, naderde de bedspoonde en verhaastte zich mijnheer mee te deelen hoeveel pijn Jan geleden had en gewaagde zelfs te spreken over het noodige voedsel.

Als een dier alleenheerschende luie liën, die hunnen tijd verdrijven met preek en verstomping hunner zoogezegde liefhebbende parochianen, die soort van liën, die enkel eigenliefde en baatzucht kennen, wier God uit goud bestaat... begon hij hem moed in te spreken, troost te doen vinden in de onbeduidende zinspelingen van 't leven hiernamaals. "Hoe grooter uwe pijn is geweest, mijn beste vriend, hoe grooter de ellende, des te grooter zal uwe kroon, des te schooner zal uw leven in den hemel zijn."

Eindelijk, vermoeid over zijne predikatie, stond mijnheer recht, wenschte den armen Jan een spoedige genezing en ried hem bijzonder de verduldigheid aan. Daarop vertrok de heer, voldaan over zijn gegeven troost, 't hoofd in de hoogte, de voorbijgangers en de geburen in de oogen ziende als wilde hij te kennen geven welke edelmoedigheid hij zich getroost had eenen armen duivel, verongelukt onder zijn gebied, eens bezocht te hebben.

Mijnheer werd geprezen en aanzien.

Daar binnen echter, in Jan's woning, was alles anders, Jan ligt op zijn stroobed uitgestrekt met wijdopengespaarde oogen, zijne vrouw aanstarende die onbeweeglijk aan het bed was blijven staan.

Beiden zijn als door den bliksem geslagen; hunne zoo even gekoe-

sterde hoop op redding, op hulp, werd vervangen door eenige nietsbeduidende woorden, zelfs schenen hen die woorden als spot, want zeer goed wist Jan dat hij liever de hemel op aarde zou verkozen hebben dan hiernamaals. Hij wenschte geen hemel. Hij had enkel eenige hulp, eenigen onderstand noodig om hen uit hunnen zoo droeven toestand te redden.

Niemand dergenen, die den heer het huis zagen verlaten, zouden durven denken hebben, dat die zoo schatrijke miljoenbezitter, in plaats van hulp te bieden, den spot gedreven had met deze arme lieden.

Eindelijk werden zij uit hunnen droom gewekt — want zij dachten dat het een droom was — door het roepen der kleinen, die, na het vertrek van mijnheer, aan moeder's rokken kwamen rukken, vragende of er nu reeds brood in huis was, en zij voorzeker toch wel een boterham zouden krijgen en vader nu weldra zoude genezen zijn, daar hij nu hulp had gehad.

De moeder barstte in tranen los, terwijl de zoo zwakke gebrekkige vader de kinderen tot bedaren trachtte te brengen, die gedurig riepen: "Wij hebben zoo een honger!"

H., anti-paap.

Tusschen pachters

DRIESSENS. — Den Landman gelezen, gebuur?

WANZEELE. — Ja, gebuur, ik kreeg hem Zondag na de mis aan de kerk, de veldwachter deelde die bladen uit, en ik vroeg mij af, of het wel gepermitteerd was dat men de dienaren der wet tot propagandawerk inspande.

DRIESSENS. — De socialisten krijgen 't he! Hebt gij gelezen hoe zij geerne het pluimken der werkmanspensioenen op hunnen hoed hadden gestoken?

WANZEELE. — Maar nog niet slim genoeg waren, de roode vossen! Zoo stond het he?

D. — En dat Van Cleemputte, Maanhout en andere katholieken, een miljoen schadeloosstelling vragen voor afgekeurde beesten.

W. — En dat dit beter den landbouw ter hulp zal komen dan al de redevoeringen der socialisten, is 't zoo niet?

D. — En dat het wetsvoorstel voor de beschermrechten op zekere landbouwvoortbrengselen eindelijk neergelegd is.

W. — En dat de vrienden van den buiten, in de Kamer, nu toch op hunne beproefde kiezers denken, niet waar? Dat nu toch is een kostbare uitdrukking, het wil zoo veel zeggen als: nu de socialisten in de Kamer zijn.

D. — Ja, ge zult wel partij voor de socialisten trekken, gij...

W. — Willen wij eens herbeginnen van punt I af, gebuur? Aan wien komt het pluimken der werkmanspensioenen toe, denkt gij?

D. — Wel, wie heeft er het voorstel toe gedaan tenzij de katholieken...?

W. — Om de socialisten vóór te zijn. De klerikalen wisten dat het deel maakte van de lijst wetsont-

werpen der socialisten; het was immers een der voornaamste punten van het socialistisch programma.

Als antwoord op het: nog niet slim genoeg, roode vossen! mogen de socialisten zeggen: te laat, groene kwakpuien, de boeren en boeren-werklieden hebben den Landbouwer gelezen en kennen en vertrouwen de socialisten reeds genoegzaam, ondanks al uw geblaas en geraas.

Gij weet hoe de kwakkers de pensioenkassen zouden inrichten. Staat u dit aan?

D. — Ha, ik vind het niet juist dat de bazen voor een derde in de stortingen moeten tussekenkomen. Mij dunkt dat de Staat en de werklieden dit alleen moesten regelen.

W. — Omdat gij een baas zijt! Vindt gij het juist dat men op het schrale loon der werklieden afhoudingen wil doen om dezen te verzekeren tegen hunnen ouden dag?

D. — Dat de werkmans den Zondag arm twee pintjes min drinke, en alles is gezegd...

W. — Ja, maar ga zeg dat eens in de herbergen, gij zult het al op uwen kop krijgen, en werklieden en herbergiers. Op den buiten verteren de werklieden door elkaar hoogstens 30 centiemen op eenen Zondag, de eenen wat meer, de anderen in 't geheel niets. Hiermede gaan zij 6 herbergen af. Nu reeds klaagt men dat er geen verzet meer is, wat sakerdomme zou 't nog gelijken, indien men met een kaperken of tweeden *laptoe* moest blazen.

D. — Nu, ge kunt gelijk hebben, gebuur, de boerenarbeiders vooral hebben niet te veel. Ik zelf moet hard trekken om de eindjes geknoot te krijgen. De Staat alleen moest in de pensioenkassen voorzien.

W. — En de Staat, wie is dat tenzij gij, ik en een ander. Als de Staatskas leeg geraakt, wie is 't die ze vullen zal? De lastenbetalers. Dus, de werkmanspensioenen voor rekening van den Staat is nieuwe belastingen in 't verschiet.

D. — Maar dergelijke buitengewone uitgaven dienden toch door een voorzieningsfonds gedragen te worden.

W. — Dit zou ik gauw gevonden hebben. Ik zou eenvoudig besparingen doen op alle nuttelooze kosten en stomdomme pensioenen, te beginnen met het legerbudget dat ik op den helft en 's konings traktement 't welk ik op een tiende zou brengen. Ik vrees maar dat een postje waar 400,000 fr. aan vast is, geen gebrek aan kandidaten zou hebben...

D. — Er zou neg voor gegeven en gevochten worden, denk ik.

W. — En wat het één miljoen schadeloosstelling aangaat hetwelk Cleemputte, Maanhout en consorten vragen voor afgekeurd vee, ging het voorstel van de socialisten uit, het stierf reeds in zijne geboorte; Ansele vroeg immers ook maar één miljoen om de overstromenden ter hulp te komen, en kleingeestige partijhaat deed, tot ons aller schade, zijne vraag verwerpen... En hoe vindt gij de *verplichtende verzekering*, zooals de Landman in groote letters durft drukken?

D. — Ha, een goed gedacht, dat, immers, helpt u zelven zoo helpt u